

vsi, naj najdejo v novem svetu srečo. Mi jim je gotovo želimo veliko, toda bojimo se, da jih jo najde le malo.

Za poduk in kratek čas.

Štirinajst dni širom sveta.

(Dalje.)

Okoli petih popoldne se pripeljamo v Linz. Sever je bril, in zato na prvo stopiva v kavarno, da si želodec ogrejeva. Kava je bila dobra, natakariče pa je bil sam napuh. Ni bila sicer ravno mlada, a lice je imela tako rudeče namalano, kakor puran, kedar kočijo pelje. In bolj ko so se jej gostje prilizovali, bolj je kočijo vozila ter se v krogu obračala, kakor tudi puran še bolj napne putan, če mu fantje žvižgajo. Taka našopirjena gizdost ni samo zaničljiva in grešna, ampak resnično tudi — smešna. Kako lepa je nasproti krotka ponižnost!

Zdaj si nekoliko mesto ogledava. Toda v Linzu ni ničesar posebnega videti, razven nove stolne cerkve, katere pa je še komaj štrti del zgotovljen. Nova stolnica je posvečena na čast Marije brezmadežne, in bode kedar bo gotova, menda najlepši tempelj Marijin na celem svetu. Če me pomnež ne zapušča, so dozdam poldrugi milijon zazidali, pa kakor pravim, še je le štrti del cerkve dodelan. Kar so dozdam napravili, je vse lepo in umetno in — drago. Moje oči je posebno očaral novi škofijski tron, ki je iz najdražega mamorja izdelan, in je tako svetel, da nobeno ogledalo tako.

Ko stopim iz cerkve, me je tovariš že čakal zunaj in me je skregal — ne vem že zakaj. Videč pa, da me ni nič postrašil, se je zopet potolažil.

Čas je večerje. Kosček mesa mi je dobro teknil. Moj gospod sosed pa si naroči posebno fino pečenko; pa je tudi čakal na njo — celo uro. Kolikorkrat so se dveri odprle, tolikokrat se je ogledal, a zopet je suho požiral: fine pečenke od nikod ni bilo. Slednjič jo vendar gostilničar sam prinese. Tovariš se je zdaj znosil nad gospodarjem, rekši: Gospod gostilničar, za jutri pa si večerjo že danes naročim!

Ze je bila trda tema, ko jo z brzim vlakom napneva v Ischl. Z nama se je vozil nek gospodski človek, ki si ni karte rešil. Konduktorju je rekel: Kaj bomo zdaj storili? Ta mu odgovori: Jaz že vem, kaj bomo storili. Pri prvi postaji smo ga pognali vun v zunajno temo. Ali se je jokal, tega ne vem, pa tisto se mi je zdelo, da je z zobi škripal.

Dremal sem in tudi zadremal. Ko konduktar pride kart ščipat, se zdramim in mu dam par krajcarjev za poboljšek. Potem pa sem menda mošnje preplitvo djāl v žep, zakaj ko v Ischl pridem, moji mošnji ni bilo ne duha, ne

sluha. Sem jo pač posejal. Če bo drugo leto kdo tam hodil in bo videl denarje cvesti, tisti naj pomni, da tisti cvetejo, ki sem jih jaz posejal. Saj dosti ravno ni bilo, pa toliko vendar, da bi si siromak lahko teličko kupil.

Zjutraj grem v mestno farno cerkev meševati. Tudi tukaj me je mežnar jako prijazno sprejel; njegovega prijaznega lica si ne morem raztolmačiti. Slednjič mi razodene, da sva lani skupaj romala v Lurd. Glej ga no!

Gostilnica, v kateri sva prenočila, se zove „gostilnica Križ“. In res je bil zunaj nad vrati namalen križ, seveda brez Boga. Pa znotraj so krajcar bolj čislali, kakor križ. Ali si križ napravil ali ne, zato te ni nikdo prašal; po krajcarih pa so jako pitali.

V Ischl hodijo tako rekoč iz celega sveta ljudje planinskega zraka zavživati in čvrste, krepke vode iskat, da jo pijejo in tudi svoje utrujene in medle ude v njej namakajo, da jih zopet okrepijo. Tam jedó, kar je dobro in drago, in zraven še spijo, šetajo, igrajo, kadijo in — lenobo pasejo. Jaz se tam nikakor nisem dobro počutil. Za siromaka taki kraji niso, ampak za tiste, ki ne vedó, kako se denar služi. Precej s prvim vlakom oddrava na Štajarsko v Aussee. (Konec prih.)

Smešnica 10. „Glej“, reče mestjan kmetu, ko se ta vsede k njemu, „glej, tu-le stoji, da so videli te dni tico, ki je stala z eno nogo nad Celjem, z drugo pa nad Vranskim, vrhu tega pa je zobala še zvezde z neba“. — „Oj“, odvrne kmet, „to pa ni bila navadna tica, tacih pri nas ni, vendar se ji jaz ne čudim, kajti jaz sem videl dnes nekaj, česar še prej v življenji nikoli“. — „Kaj pa?“ — „Vpraša naglo gospod. — „E no“, reče kmet, „ko sem šel v Celje, videl sem štiri može, ki so se z vso močjo vpirali v jajce, pa ga niso spravili na „parizar“. — „To je pa debela laž“, seže gospod kmetu v besedo. — „Ni“, odmaja kmet, „ni laž, saj je bilo jajce od tiste tice, ki stoji v vašem listu.“

Razne stvari.

(Vabilo k občnemu zboru družbe duhovnikov Lav. škofije.) Sedanjemu pri občnem zboru, dne 14. aprila 1885 za leta 1885 do 1887 voljenemu društvenemu odboru dotekla je triletna opravna doba.

Po § 20 društva prav. nastane za društveno predstojništvo dolžnost, sklicati zopet občni zbor, da po § 15 za bodočo triletno dobo 1888 do 1890 voli 7 odbornikov in 3 pregledovalce letnih računov. Odborniki naj po istem § stanujejo ali v Mariboru ali na takih krajih, da lahko k sejam dohajajo. Da je občni zbor sklepčen, more po § 22 pričujočih biti 20 družbenikov. Obhajal se bode občni zbor 12. t. m., to